

K Radvanovickému vrchu tam a zpět

Niva Řasnice a šumavské kopce

A je tu další putování. Jedeme s manželkou a skupinou ostatních účastníků do Lenory a zde nás má očekávat pan Ing. Josef Pecka. Jako průvodce, který nás zavede na Radvanovický vrch. Cestu vlakem si krátíme různě. Hlavně pohledem z okna na vlhkou krajinu, neboť před nedávnem konečně přšelo. Nebo povídáním o věcech všedních a někdy skoro až neuvěřitelných. Po pravdě mnoho z toho nevnímám. Jeden účastník, pan B. přinesl plody muřoulu trojlaločného (Asiminy). Má dva tyto stromy na zahradě. Původem je muřoula ze severní Ameriky. Někdo jej hned ochutnal. Já jej mám stále v kapse ve společenství domácí hrušky. Neperou se, vládne tam čeko-ameriken klid. Na chvíli se zahloubám do několika listů o geologických zajímavostech Plzeňska, které vzal p. B. též s sebou. Některá místa znám, jiná jsou vhodnou připomínkou, jak se později vzdělat. Děkuji mu.

Cesta uteče rychle. Je tu Lenora nádraží. Průvodce je zde s malým hloučkem dalších členů výpravy. Sluníčko prokoukne mezi mraky a z tmavých střech domů se zvedá pára. Jedno ze zastavení nás zavede před zámek v Lenoře. Průvodce povídá poutavě. Mě ještě zaujme složená hromada před budovami. Rula a vápenec ve velkých kusech. Odkud asi jsou? Vápenec bych si možná tipnul od Vimperku. Rula může být třeba od Prachatic, Nihošovic, nebo kdo ví. Celá věc má asi vlastní příběh.

Když procházíme okolo zdi zámeckého parku, snažím se najít nějakého živočicha. Jenže krátké výsluní zatím faunu neláká. Tak jdeme dál. Před most Teplé Vltavy a Řasnice. Na hladině jsou zvědavé kachny divoké. Bobr evropský si zde udělal vodní dílo a nad ním přelítne několik hýlů obecných. Stoupáme do mírného svahu. Zajdu si k nabízené vyhlídce u Majky a dívám se na Lenoru, okolní kopce a přemýšlím, jak asi vypadají Vlčí Jámy.

Kousek dál se průvodce zastaví na krátkou řeč s jedním obyvatelem, který řeže dříví motorovou pilou. Řez je to čistý. Letokruhy kmene jsou jak obrázek a okolí je prosyceno pryskyřicí. Člověk by stál, snad se i usmolil a nasával vůni stromu.

Když vstoupíme do lesa, začnou se kromě jehličnanů objevovat i buky lesní. Déšť z minulých dní však mnoho vláhy nedal. Navíc je chladno. Takže houbová nádhera se příliš nekoná. Ale ejhle, pan B. při jednom z pařezů objeví zajímavou houbu. Jedná se o ucháče čepcovitého. Ten se vyskytuje v podzimních

dnech a pro nás, ve výpravě opozdilé, je pohledovým zpestřením. Společně s ním zde roste skupina opěnek a v listí postřehnu hlenku zvanou vlčí mléko. Kousek dál se na kmeni objeví trsy václavky smrkové. Nedaleko pařezníku březového najdu prvního měkkýše. Plzák hnědý (*Arion fuscus*) se vydal na ranní požer. Když dojdeme k rozcestí, které by nás zavedlo pod České Žleby, vydáme se vzhůru k vrcholu Radvanovického vrchu. Cestou, necestou. Přes povalené kmeny stromů. Mezi mladými duby a habry. U jednoho z kmenů mě skupinka zastaví a ptá se na plžícího se slimáka. Je jím slimák popelavý (*Limax cinereoniger*). Snažím se pozorovat i jiné živočichy, ale ochlazení přineslo velké snížení stavu hmyzu. Na prohrabávání navrstvené zeminy a listí není čas. Z jednoho položeného, odkorněného kmene ční lesklá, poloprůsvitně bílá plodnice. Nechám ji tam bez poničení. Třeba to byla slizečka porcelánovitá. Skupina co chvíli mizí v porostu a vůdčí čelo nečeká ani na nás, ani na průvodce. Při prodírání tím vším ještě postřehnu smetanově bílého slimáčka lesního (*Deroceras cf. praecox*).

Když dospějeme na jednu z kót Radvanovického vrchu, proběhne krátká zastávka mezi borůvkám. Pod

Skokan hnědý

spadlou větví najdu drobného zástupce čeledi střevlíkovitých. Než vyjmu foťák, je pryč v mechu. Mezi korunami stromů se na nás stále usmívá sluníčko. Dále pokračujeme na vrchol. Označuje jej nivelační tyč a zakryt je skupinou různorodých listnáčů se vzrostlými jehličnany. Porost je dostatečně hustý a vysoký na to, aby se v něm dalo zmizet. Když odcházím mezi posledními, všimnu si unavené sršně obecné.

Sestup z vrcholu vede později vzrostlým lesem. Jen občas kamení a navlhle kmeny. Když se zastavíme na rozcestí U Buku vyznačeném nápisem na kmenu jehličnanu, najdu pod kusem kůry dva statné střevlíčky obecné.

Po překonání dvou větších, mírně zavodněných mýtin mizíme opět v hustém mlází, abychom se ocitli nedaleko říčky Řasnice. V její blízkosti najdu maloočku smaragdovou. Je kupodivu čilá a před mojí zvědavostí mizí v trávě. V půdě rozryté od divokých prasat se mátoží samice bázlivce vratičového. Její zadeček je jako velký, protáhlý hrášek. Zmiňovaných rozrytin od všežravých sudokopytníků přibývá. Vidím ukousané kořeny. V jednom místě zaznamenám většího slimáčka sítkovaného (*Deroceras cf. reticulatum*). Nepitvám. A tak jej společně se slimáčkem lesním, kterého jsem již popsal, ponechávám jako drobný otazníček této výpravy.

K soutoku Řasnice a Teplé Vltavy dorazíme tak akorát. Vlak má přijet za pár chvil. Někdo přidá do kroku, my s manželkou zůstáváme. Se zbytkem skupiny se vydáváme k rechlím. Teplá Vltava je zde rejdištěm bobra evropského. Položené kmeny topolů osik, vrb a bříz bělokorych zde nejsou vzácností. Drobné větvičky jsou pečlivě odstraněny a větší větve se ocitají ve vodě. V jednom místě je břeh vybaven bahnitým skluzem do vody a je patrné, že zde je bobří „přístaviště“.

U mostu – rechlí chvíli posedíme. Okukují lišejníky na kamenech a případně mechy. Jenže se již stmívá. Máme se vydat k Soumarskému Mostu. Cesta je to krátká. Jak se ukázalo, i snad poučná. Na jedné padlé vrbě naleznu vzorového skokana hnědého (*Rana temporaria*). Má krásné žluté skvrnitě břicho, tupý čumák a myslí si nad naší přítomností své. Ale to je už opravdu závěr. Ještě okolo kovadliny, kterou si zřídil nějaký šplhavec na pahýlu stromu, a jsme u železniční zastávky Soumarský Most. Každý z nás si něco odváží. Někdo podrápané ruce, vodu v botách, několik fotek, nasčítané kilometry, jiný příběh ze

šumavské přírody. Jak je komu libo.

Lenora – 29.10.2023

